

kens Ledelse. Diskontoens Fastsættelse af Nationalbanken sker ikke vilkaarligt, men fordi det er nødvendigt. Diskontoen gaar op, og den gaar ned, eftersom Penge-markedets Tilstand udkræver det. Nu ser jeg nok, at der i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, staar, at det somme-tider kan virke generende paa Statens Transaktioner, om Diskontoen sættes op eller sættes ned, uden at Finansministeren har nogen Indflydelse derpaa. Men jeg maa sige, at naar vi fastholde Princippet om, at vi ikke skulle have en Statsbank, forekommer det mig at være en selvfølgelig Konsekvens, at lige saa vel som det kan genere private og offentlige Institutioner, at Diskontoen forandres, kan det genere Staten, og det strider ganske imod Princippet om, at man ikke vil lave en Statsbank, at man lader Statsinteresser være afgørende for et saa vigtigt Spørgsmaal for Pengemarkedet som Diskontoens Fastsættelse. Imidlertid er det ikke lykkedes mig i Udvalget at vinde nogen Tilslutning for et Forslag, jeg stillede om at ophæve § 8, og jeg har derfor ikke stillet det, men jeg har dog ment, at jeg vilde fri min Samvittighed ved at udtale mig om Paragraffen.

Bankens Frihed til at styre sin Virksomhed saaledes, som den synes det rigtigt, bør man lade ubeskaaren. Det er en Tanke, som gaar gennem hele Lovforslaget, og som jeg billiger fuldtud. Men lige saa meget som jeg finder, at det strider imod denne Tanke, at man blander Staten ind i Bankens Fastsættelse af Diskontoen, lige saa meget finder jeg, at det strider mod denne Tanke, at man vil paatvinge Nationalbanken at oprette Filialer — ganske vist under visse Betingelser og i et vist Antal, men man vil dog tvinge den dertil. Jeg tvivler nemlig ikke paa, at naar Pengevæsenets Interesser kræve det, og Banken finder det betimeligt, vil den oprette saa mange Filialer, som det skal være. Hvorfor i al Verden skulde den ikke det? Men tænker jeg mig, at det skulde stride mod Bankens og Pengevæsenets velforstaaede Interesse, at der blev oprettet Filialer, vilde jeg rigtignok synes, det var meget uheldigt, at man ved en Lovbestemmelse havde lagt en Tvang i saa Henseende paa Banken. Derfor kan jeg ikke være med til dette Forslag.

Af samme Grund er jeg noget betænkelig ved et Forslag, som den ærede sidste Taler har fremsat om, at det skal forbydes Banken at deltage i Aktieemissioner og Udstedelse af visse Arter af Obligationer,

naar ikke Finansministerens Samtykke er indhentet. Jeg har egentlig ikke noget reelt imod dette, fordi ogsaa jeg mener, at Banken — og det har den vist i Gerningen, at den kan og vil — bør iagttage den største Forsigtighed i disse Bankanliggender. Den bør f. Eks. ikke indlade sig paa Aktieemission uden højeste Nødvendighed. Men det forekommer mig, at man naar ikke noget videre ved at komme med en Bestemmelse som denne. Thi der gives mange Bankforretninger, som ere langt farligere end Aktieemissioner og Udstedelse af visse Obligationer, og mod dem er der ikke noget Forbud hverken i Lovforslaget eller noget Forslag fra noget af Udvalgsmedlemmerne. Jeg mener, at man kunde være opfordret til at opfatte det saaledes, som om det, det gjaldt om, var at forpurre Aktieemissioner og visse Obligationers Udstedelse, men at man i øvrigt ikke havde noget imod Transaktioner, af hvad Art nævnes kunde. Jeg mener, det bedste i den Henseende er at lade Banken have fuld Frihed.

Det kan ikke nægtes, hvad man saa end vil sige, at dette Lovforslag er grundet paa Tillid til Nationalbanken, og det er noget, man har eller ikke har. Enten har man Tillid, eller man har den ikke, og har man den ikke, skal man ikke gaa ind paa denne Lov. Men har man den, skal man lade Nationalbanken have den størst mulige Frihed i sine Bevægelser til at lede sin Virksomhed, som den finder det rigtigt.

Der er et Punkt, som jeg særlig vil fremhæve. Jeg havde egentlig tænkt at overlade Defensionen for dette Forslag, der gaar ud paa, at Bestemmelsen om Nationalbankens Fritagelse for kommunal Skat skal gaa ud, til de særlig københavnske Medlemmer. Men efter hvad et københavnsk Medlem nu har udtalt, finder jeg mig foranlediget til at sige et Par Ord. I den nu bestaaende Oktroj findes der en Bestemmelse, der indrømmer Banken en vis Skattefrihed. Det kan være tvivlsomt, hvor vidt den gaar i kommunal Henseende. Men det betyder ikke noget her, for det vi tale om, er det ganske ligegyldigt, det maa være tilstrækkeligt, at der findes Hjemmel for en vis Skattefrihed. Nu kunde jeg forstaa, om man sagde, at naar Banken hvert Aar afleverer en saa stor Afgift til Statskassen, maa Mellemværendet med den dermed betragtes som afgjort. Derimod er det mig ganske uforklarligt, at der skal gives nogen Fritagelse for kommunal Afgift. Jeg tager ikke i Betænk-